

ת"פ 20368/03/18 - מדינת ישראל נגד נחמיה שם טוב

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 20368-03-18 מדינת ישראל נ' שם טוב
בפני כבוד השופט מוחמד חאג' יחיא

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד מאיר לוברבאום
משטרת ישראל - תביעות ים

המאשימה

נגד

נחמיה שם טוב
ע"י ב"כ עו"ד רותם ניר

הנאשם

הכרעת דין

(1) כנגד הנאשם הוגש ביום 11.3.2018 כתב אישום שמייחס לו ביצוע עבירת גניבה, עבירה לפי סעיף 384 בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

האישום והתשובה לו

(2) לפי האישום, ביום 16.11.2017, בשעה 20:00 לערך, במרכול "אלי ורוני שקורי" ברחוב עין גדי 19 בשכונת תלפיות בירושלים (להלן: "הסופר"), נטל ונשא הנאשם מספר מוצרים שאינם ידועים במדויק למאשימה (להלן: "המוצרים"), שלא כדין וללא נטילת רשות מבעליהם לשם שלילת קבע. באותן הנסיבות, נכנס הנאשם לסופר, עבר בין המדפים והכניס לתוך שקית מוצרים מכל הבא ליד. בהמשך, הוא יצא מבלי לשלם עבורם. עובד הסופר, מר מתן שקורי (להלן: "שקורי"), שהבחין בנאשם יוצא מן הסופר מבלי לשלם, פנה אליו ושאל אותו האם לקח דבר מה. בתגובה, השיב הנאשם כי שכח את הארנק ומיד ישוב. מיד ובסמוך לכך, הכניס הנאשם את המוצרים לרכבו שחנה סמוך לסופר ונסע מהמקום מבלי לשלם. על-יסוד זאת, הועמד הנאשם לדין.

(3) בדיון מיום 18.8.2020 השיב הנאשם על כתב האישום (לפני כבוד השופט א' דורון). הוא השלים תשובה בדיון לפניו ביום 5.11.2020. הנאשם מודה, כי נכח בסופר במועדים הנקובים בכתב האישום, אך כופר בנטילת מוצרים לצורך שלילת קבע. הנאשם מודה שיצא מהסופר עם המוצרים ועשה את דרכו לכיוון רכבו שכן סבר

שהארנק שלו שם. לאחר חיפושם לשווא ברכב ומאחר והתברר לו שהארנק שלו נמצא בתחנת דלק (ש' 12, ע' 13), הוא נסע לשם כדי לאסוף אותו ולשוב לשלם תמורת המוצרים. ברם, בהמשך הוא נעצר עקב נהיגה בפסילה. הנאשם כופר בביצוע עבירת הגניבה וחולק על מהימנות הסרטון שבחזקת המאשימה, אשר לדידו הוא ערוך והוספו לו כתוביות.

(4) בסיכומיו הוסיף הנאשם, כי נפלו כשלים בחקירתו במשטרה. בין היתר, חקירתו לעניין עבירה זו הייתה אגבית לחקירה גדולה אחרת (בגינה לא הועמד לדין) שעה שהחשד הספציפי לא הוטח לפניו לפני שהתייעץ עם בא-כוחו. בנוסף, הסרטונים שהוטחו לפניו בחקירה, אינם הסרטון שהוגש לבית המשפט שהוא סרטון ערוך. יותר מזה, ייתכן כי הסרטון שהוצג מתעד אירוע שאינו בהכרח האירוע מושא האישום. בכל אופן, מאחר ונאסר על הנאשם ליצור קשר עם הסופר, נמנעה ממנו האפשרות לשלם תמורת המוצרים.

ראיות המאשימה

(5) מטעם המאשימה העידו בדיון מיום 2.5.2021, שקורי (בנו של בעל הסופר) וגם השוטרים: מתן הרץ (להלן: "השוטר הרץ"), דוד כהן (להלן: "השוטר כהן"), נזיר מוסטפה (להלן: "השוטר מוסטפה"). מטעם התביעה הוגשו גם מוצגים אלה:

מוצג מא/1 - מזכר של השוטר הרץ מיום 22.11.2017 ועניינו דו"ח צפייה.

מוצג מא/2 - מזכר של השוטר כהן מיום 22.11.2017 לפיו ניגש ביום 21.11.2017 לסופר, בדק את המצלמות. מצא שלוש מצלמות רלבנטיות לאירוע מושא האישום. העתיק את החומר על דיסק-און-קי ולאחר מכן צרב חומר זה על תקליטור.

מוצג מא/3 - תקליטור ובו סרטון (להלן: "הסרטון").

מוצג מא/4 - סרטוט של שקורי לצורת הסופר, בעיקר, מיקומי הכניסה והיציאה.

מוצג מא/5 - הודעת הנאשם במשטרה, מיום 29.11.2017, בשעה 01:08. ההודעה נגבתה על-ידי השוטר מוסטפה.

מוצג מא/6 - דו"ח פעולה של השוטר בשיר פוארסה, מיום 16.11.2017, בשעה 20:02. מוצג זה הוגש בהסכמה חלף העדת עד התביעה 2 (השוטר פוארסה).

עיקרי עדותו של שקורי (ע' 31-47)

(6) העד בן 27, בנו של הבעלים והוא מנהל את הסופר. לדבריו, אין היכרות בינו לבין הנאשם. העד תיאר כי הסופר בנוי בצורת האות (ח') כאשר בצד אחד יש כניסה דרך דלת הזזה, והיציאה היא מאזור הקופות, ובשטח החיצוני בין הכניסות, קיים מרחב של ירקות ופירות (להלן: "המרחב של הירקות"). העד העיד, כי ביום האירוע,

הנאשם לא יצא מאזור הקופות אלא מהכניסה. אז, אחד הלקוחות אמר לו שיש מישהו שיצא, העד ניגש לנאשם שהיה בכניסה לרכב שלו והכניס שקיות בדלת האחורית. בתגובה, אמר לו הנאשם שהוא הולך להביא את הארנק. העד שב לחנות והנאשם לא חזר. העד מעריך את שווי המוצרים שנלקחו בכ-1,000 ₪, וכי עד יום זה לא שולם דבר. העד העיד גם כן, כי אחד העובדים בסופר מסר לו שמספר ימים אחרי האירוע, הגיע הנאשם ואמר שהוא ישלם את הכסף אם הסופר יבטל את "התביעה" נגדו. העד העיד כי יש לקוחות מסוימים שעבורם יש כרטסת באופן זה שהם רשאים לקנות וקנייתיהם עוברות דרך הקופות אך התשלום מבוצע במועד נדחה, וכי הנאשם אינו אחד מהם.

עיקרי עדותו של השוטר הרץ (ע' 18-23)

(7) העד ערך דו"ח צפייה מיום 22.11.2017 לסרטון מצלמות הסופר (מוצג מא/1). מעדותו עולה, כי את הסרטון הוא קיבל משוטר בשם אלירן חי באמצעות יישומון הואצ-אפ. הוא אישר כי ראה סרטונים אחרים שצילם השוטר פוארסה (שוטר סיור) בטלפון הנייד ביום האירוע, אך לא היו ברורים ולכן לא הכין עבורם דו"ח צפייה. העד אינו זוכר כי ראה חומר חקירה נוסף לפני עריכת דו"ח הצפייה ואינו זוכר אם מישהו שוחח עמו על תיק זה, לרבות אזרחית בשם "מירב".

עיקרי עדותו של השוטר כהן (ע' 23-31)

(8) העד הוא חוקר מחשבים מיומן במשטרה. באמצעותו הוגשו מוצגים מא/2-3 ו-נ/1. ביום 21.11.2017 הוא ניגש לסופר ופגש שם את הבעלים. היו 19 מצלמות אך לא כולן היו מקליטות. בהסכמת הבעלים בדק העד רק את שלוש המצלמות הרלבנטיות לאירוע. הוא הוריד סרטונים מהשעה 19:35 עד השעה 20:00. בסך-הכל היו שלושה סרטונים כאשר אורך כל אחד מהם 25 דקות. העד אישר כי ערך סרטון (שהוגש בהמשך מוצג מא/3) ואורכו 4:53 דקות. דובר בעריכה שהיא גזירה והדבקה של אותם חלקים בסרטונים, בהם מופיע הנאשם, באופן כרונולוגי ואוטנטי, על-פי ציר ההליכה שלו. לדידו, הוספה כתובית על מנת להבין באיזה אירוע מדובר. לפי העד, הוא צפה בכל הסרטונים ובדק מה החלקים בהם נצפה הנאשם ומה לא. לדידו, לא משתמשים בתוכנות עריכה ולא משנים דמויות, והוא עשה זאת באלפי תיקים. הסרטונים המקוריים שמורים במחשב. העד אינו מכיר אזרחית בשם "מירב" ששוחחה עמו לעניין אירוע זה.

עיקרי עדותו של השוטר מוסטפה (ע' 48-60)

(9) העד הוא חוקר במשטרה. באמצעותו הוגשה הודעת הנאשם במשטרה (מוצג מא/5). העד לא הכיר את הנאשם קודם לכן. לדבריו, בפתח חקירת הנאשם, הוא הבהיר לו את זכויותיו וקיבל ייעוץ משפטי. העד אינו מכיר אזרחית בשם "מירב" וממילא קיים איסור כי יעביר חומר חקירה למתלונן. אשר לסרטונים שהטיח לפני הנאשם בחקירתו, הוא קיבל מהשוטר יוסי רגב ראש הצוות.

ראיות ההגנה

(10) מטעם ההגנה העיד הנאשם והוגש מוצג אחד (מוצג נ/1). מוצג זה עניינו דו"ח ביקור בזירה לחוקר זי"ט, של השוטר כהן, מיום 22.11.2017.

עיקרי עדות הנאשם (ע' 65-99)

(11) הנאשם העיד בין היתר, כי ביום האירוע הגיע לסופר כדי לרכוש מצרכים. מדובר בסופר שקרוב למגוריו והיה מגיע פעם בשבוע לבצע קניות. דלת הכניסה משמשת גם יציאה וממנה אפשר להגיע לקופות דרך המרחב של הירקות. אותו ערב, דלת הכניסה הייתה פתוחה. בשלב מסוים, עת עשה את דרכו לכיוון הקופות דרך המרחב של הירקות, גילה הנאשם שארנקו אינו עמו ולכן נלחץ והלך ברגל לכיוון רכבו שחנה בחוץ ליד העץ (להלן: "העץ"). הוא החזיק בידו שקית ובה מצרכים בודדים שהם חלק זניח מהקנייה שהתכוון לבצע. לדידו, עלות המצרכים נעה בין 200-300 ₪ בלבד. הוא פתח את דלת הנוסע וחיפש אם הארנק במגירת הכפפות, בתוך כך, הוא השאיר את השקית ליד העץ. לאחר מכן, ניגש הנאשם לדלת הנהג ונכנס לרכב תוך שהוא מבצע חיפוש בפנים. לפני כניסתו לרכב הוא שוחח עם בנו של בעל הסופר ומסר לו שהוא מחפש את הארנק. השיחה הייתה בנחת. מאחר ולא מצא אותו ברכב, הנאשם נסע לתחנת הדלק שהיה בה קודם לכן על מנת לבדוק אם שכח אותו שם. בסוף, הארנק אותר ברכב אותו ערב או יום למחרת. הנאשם לא גנב, מעולם לא ניסה לברוח, ובפרט, הוא לא לקח את השקית עמו ברכב. לאחר החקירה במשטרה, הוא חזר לסופר ושוחח עם הבעלים כדי שיבדוק אם השקית הושארה, שאם לא כן, הוא רצה להסדיר תשלום, אך בעל הסופר מסר לו בשלב מאוחר יותר כי לא יוכל ליצור קשר עמו נוכח החקירה המשטרית.

(12) אשר למעמד החקירה במשטרה, טוען הנאשם, כי הוא הובא לחקירה עקב סכסוך אזרחי בנוגע לרכב שמכר. רק אגב החקירה, שהתקיימה לאחר שעת חצות, החלו לחקור אותו אודות האירוע מושא האישום. הסרטונים שהוצגו לו אינם הסרטון שהוגש לבית המשפט. למעלה מכך, פרטים מחקירה זו הודלפו למישהי שעשתה בהם שימוש לצורכי הליך משפטי שניהלה נגדו. עקב זאת, הוא הגיש תלונה במחלקה לחקירות שוטרים.

דין והכרעה

(13) לאחר שבחנתי את חומר הראיות שהונח לפניי, שמעתי את עדויות העדים והתרשמתי מהן, הגעתי לכלל מסקנה כי הוכח מעל לכל ספק סביר, כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו. מסקנתי מבוססת על שלושה נדבכים צרופים: מהימנות עדותו של שקורי; הסרטון; הקשיים הממשיים שבגרסת הנאשם והסבריו ביחס לאירוע.

(14) אין מחלוקת, כי ביום האירוע ביקר הנאשם בסופר. הוא זיהה את עצמו בסרטון שהוגש לבית המשפט ואלה שהוטחו בפניו בחקירה במשטרה (על נושא זה ארחיב בהמשך). הוכח לפניי כי הוא אסף מצרכים בשקיות. הוא יצא מהסופר שלא דרך הקופות ומבלי לשלם בגין מצרכים אלה. לדבריו, בעודו בסופר, הוא גילה שארנקו אינו

עמו ולכן נבהל וניגש לרכבו כשהוא מחזיק שקית אחת, כאשר המצרכים שבה הם חלק "זניח" ממה שרצה לקנות (ש' 31, ע' 83; ש' 4-5, ע' 86; ש' 8, ע' 86). הוא ערך חיפוש ברכב ולא מצא אותו. עקב זאת הוא נסע לתחנת הדלק שבה היה לפני כן כדי לבדוק אם הארנק שם, כל זאת לא לפני שמסר לשקורי (אשר יצא מהסופר ושוחח עמו), כי הוא מחפש את הארנק. הנאשם השאיר לדבריו את "השקית" ליד העץ סמוך לרכבו החונה ונסע כאמור. הוא גורס בכתב סיכומיו (סעיף 21):

"ברי, רכיב העבירה בדמות "שלילת קבע" אפשר שאכן מתקיים (הגם כי הנאשם אינו יודע לומר בודאות האם שקית המוצרים נותרה בפתח הסופר) אולם הרכיב הנדרש ביסוד הנפשי לביצוע העבירה, קרי, נטילה שלא כדין וללא תשלום תמורה, אינה מתגבשת די הצורך"

(15) סבורני כי חומר הראיות מצביע על תמונה אחרת שהיא שונה מזו אשר מציג הנאשם.

התשתית המשפטית

(16) לפי סעיף 384 בחוק העונשין, הגונב דינו מאסר שלוש שנים. סעיף 383 בחוק המוזכר מגדיר מה היא גניבה. בין היתר, "אדם גונב דבר אם הוא - (1) נוטל ונושא דבר הניתן להיגנב, בלי הסכמת הבעל, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול את הדבר מבעלו שלילת קבע;...".

(17) בת.פ. (המחוזי - ים) 55308-11-15 מדינת ישראל נ' יהושע (שוקי) גבאי, פרק כ' (11.3.2021), שניתן מפי כבוד השופטת ת' בר-אשר, נדונו יסודותיה של עבירת הגניבה, העובדתי והנפשי. מדובר בדיון ממצה ולכן יובא כשהוא מצוטט בחלקו הגדול, כלהלן:

"היסוד העובדתי של עבירת הגניבה: נשיאה ונטילה; דבר הניתן להיגנב; בלי הסכמת הבעל; בלי תביעת זכות בתום לב. זאת כלהלן.

נשיאה ונטילה - הערך החברתי המוגן בעבירת הגניבה, הוא שמירה על זכות הבעלות ועל זכות החזקה בנכס. לפיכך היסוד העובדתי של נשיאת הנכס הגנוב ונטילתו מתקיים רק בשלב שבו מעביר הנאשם את החפץ לשליטתו, באופן הפוגע בכוחו של בעל הנכס לשלוט בו (ע"פ 7085/93 נג'אר נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(4) 221 (1997), כבוד השופט א' גולדברג, פסקה 3)....

דבר הניתן להיגנב - על-פי ההגדרה בסעיף 383(ג) בחוק, הכוונה ל"דבר בעל ערך שהוא נכסו של אדם". 'נכס' הוא כל דבר היכול לשמש נושא לבעלות (סעיף 34 כד בחוק).

בלי הסכמת הבעל - נדרשת הוכחה לכך שנטילת הנכס ונשיאתו נעשו ללא הסכמת בעל הנכס. הכוונה להסכמת בעל הנכס או הסכמת הגורם המוסמך מטעם בעל הנכס. אם לא היה מוסמך להסכים ועשה כן תוך הפרת חובת אמון, לא ייחשב הדבר להסכמה. כך גם יש להראות כי ההסכמה הייתה מתוך ידיעת מלוא העובדות, שאם לא כן, לא ייחשב הדבר להסכמה (ע"פ 121/88 מדינת ישראל נ' דרוויש, פ"ד מה(2) 663 (1991), כבוד השופט מ' אלון, פסקה 60;...; ע"פ 419/92 מדינת ישראל נ' כהן, פ"ד מז(3) 821 (1993), כבוד השופט א' גולדברג, פסקה 9).

בלי תביעת זכות בתום לב - הכוונה היא כי הנכס הנגנב היה נקי מכל זכות נטענת של המואשם בגניבתו. יסוד זה יתקיים רק אם לא יימצא כי בשעת המעשה האמין נוטל הנכס בכנות כי הוא בעל זכות חוקית בנכס, אשר מכוחה היה זכאי ליטול אותו לצמיתות מהמחזיק בו. מבחן תום הלב לעניין זה הוא סובייקטיבי, אך על-פי אמות מידה של אדם הגון..." (ההדגשה בקו תחתון במקור)

לעניין היסוד הנפשי, כך נקבע בעניין גבאי לעיל:

"היסוד הנפשי של עבירת הגניבה: היסוד הנפשי הנדרש לעניין עבירת גניבה, הוא מחשבה פלילית, שמשמעותה מודעות לכל יסודותיה העובדתיים של העבירה (סעיפים 19 ו-20 בחוק). כן נדרשת הוכחת כוונה מיוחדת של הנאשם "לשלול את הדבר מבעלו שלילת קבע". עוד יש להוכיח, כי המעשה נעשה "במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב". בעניין יסוד המרמה נקבע, כי "יש הרואים בו חלק מן היסוד הנפשי בעבירה, שעניינו ידיעה שמדובר ברכוש הזולת ורצון להשיג את התוצאה של שליחת יד בו, ויש הרואים בו יסוד נסיבתי, שמשמעו כי התנהגות הנאשם לוקה ב'אי-יושר' על פי אמת מידה ערכית אובייקטיבית" (ע"פ 7641/09 הירשזון נ' מדינת ישראל (4.7.2011), כבוד השופט א' ריבלין, פסקה 44). יסודות אלו, של "מרמה" ו"בלי תביעת זכות בתום לב", פורשו כחריגה מאמת מידה מוסרית סבירה של אדם מהוגן וישר... לפיכך עומדת לנאשם הגנה אם האמין בתום לב על-פי אמת מידה סבירה, כי יש לו זכות חוקית לנטילת החפץ לצמיתות. בעניין יסוד המרמה נקבע, כי "יסוד המרמה צריך להתקיים במחשבתו ובכוונתו של הנאשם, אך אין לבחון רק על-פי קנה המידה הסובייקטיבי של נאשם בעל מושגי מוסר מעוותים (...), אלא על-פי קנה-המידה של בני-אדם רגילים הגונים" (ע"פ 360/82 משריקי נ' מדינת ישראל, פ"ד לז(2) 124 (1983), כבוד השופט ש' נתניהו, פסקה 7)". (ההדגשה בקו תחתון במקור)

עדות שקורי

(18) עדות העד הותירה רושם אמין. אין היכרות מוקדמת בין העד לבין הנאשם. מדבריו עולה, כי הסופר בנוי בצורה של אות (ח'), כאשר קצות "רגלי" האות הן הכניסות שלו (מוצג מא/4). קצה רגל ימין היא הכניסה וקצה הרגל השמאלית היא אזור הקופות והיציאה. המרחב החיצוני בין קצות הרגליים, הוא המרחב של הירקות והפירות (ש' 13 ו-25, ע' 35), וכעולה מהסרטון, אזור הכניסה הוא מרחב המקררים והקפואים. העד מסר כי בכניסה יש דלת הזזה ואין יציאה ממנה. ברם, בסרטון שהוצג לא ניתן להבחין בדלת שנפתחת או נסגרת אלא היא הייתה פתוחה למשך התיקוד והנאשם אף נראה יוצא וחוזר ממנה. בכל אופן, לא מצאתי בכך סתירה בדברי העד שכן אין מחלוקת כי אזור הקופות נמצא בדלת השנייה.

(19) לפי העד, אחד הלקוחות מסר לו "כאילו מישהו שיצא, אז אתה יודע, יצאתי לראות", "יצא מהחנות עם

דברים", "הוא יצא עם שקיות" וכי אז העד יצא אחריו, ואז הנאשם אמר "אני מביא את הארנק ותודה" ולדברי העד: "נכנסתי לחנות. נכנסתי לחנות וזהו, הוא לא חזר פשוט" (ש' 4-12, ע' 34). גרעין עדות העד אינו במחלוקת. הנאשם אינו חולק על כך, כי יצא מהסופר מבלי שישלם (אך לדידו החזיק בשקית אחת בלבד), וכשהיה ב"כניסה לאוטו" שוחח מרחוק עם אדם (כך נצפה גם בסרטון) ולדבריו מסר לו שהוא מחפש את הארנק (ש' 17-21, ע' 36). חיזוק לאמור מצוי גם בעובדה לפיה הנאשם לא יצא דרך הקופות. לשיטתו, ניתן לגשת לקופות גם דרך המרחב של הירקות. כך או כך, גרסת העד לפיה מישהו הפנה את תשומת לבו לכך שאדם יצא עם מצרכים מהסופר, היא אמינה. אין מחלוקת שהנאשם לא שילם עד יום זה עבור מצרכים אלה.

בהקשר אחרון זה, כאמור, שקורי העיד, כי נמסר לו שהנאשם הגיע לסופר לאחר מספר ימים מהאירוע על מנת לשלם אך כתנאי לביטול התלונה ("התביעה" כלשונו - ש' 14, ע' 43). הנאשם לעומת זאת, העיד כי רק לאחר החקירה שב לאביו של שקורי (קרי: בעלי הסופר) - שיש ביניהם לדבריו היכרות מוקדמת - ביקש שיבדוק אם אכן השקית לא הושארה, וכי אז ישלם לו. לשם כך, הוא השאיר מספר טלפון. לפי הנאשם, האב חזר אליו ומסר לו שהמטרה הזהירה אותו מפני יצירת קשר אחד עם השני נוכח החשד הנחקר ובכך, עקב התנהלות המשטרה כדבריו, נמנעה ממנו האפשרות להסדיר את "הסיפור הזה" (ש' 7-14, ע' 71). הנאשם לא זימן את האבא כעד הגנה מטעמו וגם לא הראה כל אינדיקציה לפיה הוא ניסה לשלם עבור המצרכים ברשות המשטרה, בכל שלב שהוא.

(20) אמנם העיד העד, כי הוא הבחין בכך שהנאשם הכניס את המצרכים בדלת האחורית של הרכב (ש' 32, ע' 38), בעוד הסרטון מראה שזו הדלת הקדמית (של הנוסע), לא מצאתי בזאת סתירה שמכרסמת בעדות העד. מדובר בנתון פריפריאלי מאחר והסרטון - בניגוד לגרסת הנאשם - מראה שהוא הכניס דבר לרכבו מיד לאחר שתועד הולך לכיוון הרכב עם המצרכים.

(21) שקורי העיד, כי המצרכים שאסף הנאשם הם בשווי מוערך בכ-1,000 ₪ (ש' 31-32, ע' 39). הוא גם הסביר כיצד ניתן להגיע לסכום כזה (ע' 40-42). לעדות זו קיים חיזוק בדו"ח הפעולה מיום האירוע (מוצג מא/6). נכון, קיים קושי בהערכת שווי המצרכים וכל שניתן ללמוד זה מהסרטון ואולי גם יש הערכה נדיבה של שווי המצרכים, אך הפתרונים אצל הנאשם שיצא עם מצרכים אלה מהסופר מבלי לשלם. לשיטתו, הם מוערכים בכ-200-300 ₪. בכל מקרה, גם אם לשיטתו הוא הותיר אותם ליד העץ, סבורני כי אין בכך כדי לסייע לו בהקשר זה, שכן הוא היחיד שיועד מה הוציא מחוץ לסופר מבלי לשלם. בכל הקשור לאופן התנהגות הנאשם בעיני העד, לא התרשמתי כי העד ניסה להאדיר ולהגזים בתיאור של התנהגות זו בתוך הסופר או מחוצה לו. העד אף העיד: "אתה יודע בסוף אני גם מאמין לאנשים, אני לא זה. אתה יודע הבחור אמרתי אולי יחזור הלך חזר, אתה יודע אני לא יותר מידי חיפשתי..." (ש' 32-33, ע' 37), ובהמשך העיד: "אני לא ראיתי אפילו את הוידאו אני אגיד לך את האמת, אני לא זוכר איך זה נראה אפילו" (ש' 2-3, ע' 39); "אני בסוף אתה יודע, לא בא להזיק לאף אחד" (ש' 14-15, ע' 43).

(22) הנאשם העיד לפניי, כי באותו ערב, עת שוחח עמו שקורי: "בדין ודברים הזה אני אמרתי לו, אני הולך לחפש את הארנק ואני משאיר את השקית פה" (ש' 15-16, ע' 77). עוד לפי עדותו ביחס להשארת השקית ליד העץ, טוען הנאשם: "הוא ראה את זה בבירור. מי שמנהל דין ודברים ואומר בחקירה שלו שהוא ישב וראה את

הפעולות שלי, להבנתי הוא היה צריך לראות את זה" (ש' 14-16, ע' 78). ברם, הנאשם לא הוכיח טענות אלו באמצעות חקירתו הנגדית של שקורי. בכלל זה, לא הוכח שהנאשם אמר לשקורי כי ישאיר את השקית ליד העץ, או למצער, הוא (העד) ראה שהוא (הנאשם) עושה כן, וככל שכן, מדוע לא אסף את השקית בחזרה. הפתרונים אצל הנאשם שנהג כפי שנהג (גם נניח שהוא פעל לפי שיטתו), ולא אצל המאשימה או העד.

הסרטון

(23) התיעוד המצולם (מוצג מא/3), הוא סרטון מדיה בן כחמש דקות. הוא כולל ארבעה קטעי תיעוד שנעשה על-ידי מצלמה חיצונית ושתיים פנימיות.

- בקטע הראשון (00:00 - 00:16), המצלמה החיצונית תיעדה את הנאשם מחוץ לסופר, מגיע עם רכבו ומחנה אותו לצד המדרכה סמוך לעץ.
- בקטע השני (00:16 - 01:09) מצלמה פנימית מתעדת את הכניסה לסופר מבפנים והיא תיעדה את הנאשם (פלג גופו התחתון בלבד) נע באזור החיצוני של הסופר, שם הוא נראה מניח לסירוגין על ארגז או קופסת קרטון 2-3 שקיות כשבתוכן מצרכים.
- בקטע השלישי (01:10 - 03:07) מצלמה פנימית שמתעדת אף היא את הכניסה לסופר ואת המקררים של המעדנים והקפואים. בקטע זה נצפה הנאשם אוסף מצרכים ממקרר הקפואים (שני פריטים), קרטון חלב, קרטון של משקה נוסף, וככל הנראה קופסת גלידה. הוא שם את הפריטים בשקית שהביא מחוץ לסופר דרך דלת הכניסה.
- בקטע הרביעי (03:07 - 04:55) נצפה הנאשם במצלמה החיצונית הולך רגלית לכיוון רכבו ומחזיק בידו השמאלית, לכאורה, שקית מצרכים. במונה 03:13 הוא נצפה פותח את דלת הנוסע (צד ימין של הרכב) מכניס את מה שהחזיק אל תוך הרכב וסוגר את הדלת. הוא חולף מאחורי הרכב לכיוון דלת הנהג. במונה 03:30 הוא נצפה פותח את דלת הנהג, משתהה קצת לפני כניסה ונראה שהוא משוחח עם אדם אחר שלא תועד, לאחר מכן הוא נצפה עורך חיפוש בתוך הרכב מאזור מושב הנהג. גם קטע זה נראה שיש בו "קפיצות" בין קטעים. בכל אופן, בהמשכו הוא נצפה משתמש בטלפון הנייד מתוך הרכב ולבסוף נוסע.

(24) בחקירתו במשטרה (ש' 498, 515, 529) וגם בבית המשפט (ש' 17-18, ע' 69), העיד הנאשם כי הוא השאיר את השקיות ליד העץ. ברם, לא כך עולה מהסרטון. כאמור, במונה 03:13 נראה הנאשם כשהוא פותח את דלת הנוסע ומכניס אל תוכה את מה שהחזיק ביד. בפועל, מנקודת הזמן שבה הוא נצפה מחזיק בשקית ומתהלך לכיוון רכבו ועד סגירת דלת הנוסע, ניתן להתרשם שהוא מתנהג באופן טבעי ולא נצפה כל אירוע חריג שמעיד על כך כי השאיר דבר מה ליד העץ מחוץ לרכב. במונה 03:42 אף ניתן להבחין שמושב הנוסע אינו פנוי.

(25) הנאשם טוען, כי הסרטון שהציגה המאשימה הוא "ערוך" ואין לסמוך כלל על מהימנותו. בנוסף, הוא טוען כי זה אינו הסרטון שהוצג לו בחקירתו במשטרה, והא-ראיה הוספו לו כתוביות. לאחר ששמעתי את העדויות, קראתי שוב את הודעת הנאשם במשטרה וצפיתי בסרטון, לא מצאתי לפקפק במהימנותו.

(26) נכון, מתברר כי במהלך חקירתו הוצגו לעד חלקים ממספר סרטונים ביחס ליום האירוע. אמנם בתחילת החקירה במשטרה לעניין אירוע זה, הוא לא זיהה את המקום ולא את עצמו (ש' 428 ואילך), אך בהמשך הוא זיהה את עצמו, את המקום וחשוב מכך, הוא מסר הסברים כביכול מדוע יצא מהסופר עם שקית מצרכים ביד מבלי שישלם תמורתם.

(27) השוטר כהן העיד לפניי, כי אכן מדובר בסרטון "ערוך" באופן זה, שמדובר בעריכה של גזירה והדבקה של מספר סרטונים משלוש המצלמות אשר בדק בסופר, בהם מופיע הנאשם באופן כרונולוגי - "רצף זמנים" - ובאופן אוטנטי על-פי ציר ההליכה שלו (ע' 26). לדבריו: "אני לא משנה שום דבר, אני לוקח את החלקים ופשוט מדביק אותם אחד לשני על פי ציר הזמן, על פי ציר ההליכה של אותו אדם חשוד. מעבר לזה אני לא נוגע בסרטון המקורי" (ש' 9-11, ע' 25). העד העיד כי לא משתמשים בכל תוכנת עריכה, לא משנים דמויות או מוסיפים דברים (ש' 9-13, ע' 26). לכל היותר, בתייעוד של המון ניתן להוסיף עיגול כדי להדגיש היכן החשוד נמצא. בכל אופן, הוא צופה "בכל הסרטונים כדי לראות מה יש לי, מה אין לי" (ש' 2-3, ע' 29). הרציונל מאחורי החיתוך והחיבור בין החלקים כפי שערך העד, הוא לחסוך בזמן הצפייה באופן זה שיוצגו רק החלקים הרלבנטיים שבהם מתועד הנאשם. לדבריו כל סרטון של כל מצלמה אורך כ-25 דקות. משכך: "במידה ואני מביא לבית משפט, לחוקר מספר סרטונים שכל אחד בערך חצי שעה, זה קצת מעייף, קצת מתיש. אנחנו באים מקצרים להם את הסרטון לחלקים שאותו חשוד מופיע בהם על פי סדר הזמנים" (ש' 29-31, ע' 24). העד העיד גם כן, כי הוא עשה כן באלפי תיקים (ש' 33, ע' 24).

(28) ובכן, מצפייה בסרטון ניתן להתרשם "בקפיצות" בין הקטעים שעל רצף הזמנים וגם בתוכם. לפי העד, אם במצלמה מסוימת נצפה הנאשם חצי דקה, ולמשך 20 דקות עוקבות לא נצפה שם "אז אותו חלק של ה-20 דקות אין לנו מה לצפות בו" (ש' 17-18, ע' 25). עם זאת, בחלק מקטעים המרכזיים בסרטון הם נראים רצופים, בחלק אחר יש "קפיצות". בעיקר, והחשוב לענייננו, הקטע שבו נצפה הנאשם הולך לכיוון הרכב, פותח את דלת הנוסע, סוגר אותה והולך סביב הרכב ופותח את דלת הנהג, נראה כי הקטע רצוף. נוכח זאת, לא מצאתי כי "קפיצות" אלו פוגעות באמינות מה שקיים.

(29) אשר לכתובית שמופיעה בסרטון: העד הסביר, כי זה נעשה כדי להבין על איזה אירוע מדובר (ש' 13-14, ע' 25). בעיניי, הוספת הכתובית בנסיבות העניין, היא דבר טכני לחלוטין ואינה אלא מטעמי נוחיות בלבד. גם כאן, לא מצאתי בפעולה זו פגם של ממש שיש בו לפגום במהימנות הסרטון.

(30) אשר לטופס הביקור בזירה ביום 21.11.2017 (מוצג נ/1): אכן, הטבלה שאמורה לכלול פרטים כגון: שם העסק, איש הקשר, כמות המצלמות, תאריך, סימון ועוד - לא מולאה. ואולם, הסביר העד כי טופס זה, השימוש בו בתקופת האירוע היה חדש יחסית ולדבריו: "היה בדיוק בתחילת דרכו שעוד לא ידעו ורשמנו הכל בנוסף על מזכר" (ש' 29-30, ע' 23; ראו גם: ש' 20-22, ע' 27). אכן כך, העד רשם מזכר (מוצג מא/2) לפיו בזירה היו 19 מצלמות שלא כולן מקליטות, וכי נמצאו שלוש מצלמות רלבנטיות ומהן (בהסכמת בעל המקום וללא הצורך בצו שיפוטי) הורדו הסרטונים בהם תועד הנאשם (כל סרטון משעה 19:35 עד 20:00). מכאן, החוסר שבטבלה נראה כי קיבל מענה במזכר המוזכר של העד. אשר לעובדת העברת הסרטון לשוטר אליירן, הסביר העד כי מדובר

בראש צוות ז"ט ולמעשה הסרטונים נשמרים על המחשבים של היחידה לשימוש הצוות (ש' 18-23, ע' 30).

(31) אכן, לדידי, פעולת החיתוך וההדבקה כפי שערך העד מטעמי יעילות וחסכון בזמן, אינה פסולה כשלעצמה ולא פוגמת בחומר החקירה. עם זאת, ראוי היה כי לצד הסרטון זה שהוא למעשה אוסף של החלקים הרלבנטיים בלבד לאירוע, יהיו מצויים בחומר החקירה גם הסרטונים המלאים שהורדו מהמצלמות, שהם החומר הגולמי. דברים אלה יפים שבעתיים שעה שהחומר אשר הוטח לפני הנאשם בחקירתו היה מתוך הסרטונים המלאים ולא הסרטון הערוך עצמו. בנוסף, ראוי היה כי המעבר של הסרטון מידיו של שוטר אחד לרעהו יתועד במזכר.

(32) למרות הערותי אלו, לא מצאתי בנסיבות המקרה שלפניי, כי מדובר במחדל חקירתי או כשלים מהותיים שפוגמים במהימנות הסרטון או שיש בהם לפגוע בזכותו של הנאשם להתגונן כראוי, מאחר ובסופו של דבר, הנאשם זיהה את עצמו גם בסרטון הערוך וגם את המקום (למשל: זיהה את רכבו וכי יצא ממנו - ש' 26-29, ע' 85), ובעיקר, הוא ניסה בעדותו להישען על חלקים ממנו לביסוס גרסתו והסבריו, כך למשל: כי מדובר בשקית אחת בלבד עמה יצא מהסופר ולא בשקיות (ש' 12, ע' 69), כי שוחח עם שקורי לפני שעזב את המקום (ש' 20-21, ע' 69), כי נראה מחפש את הארנק בתוך הרכב (ש' 17-18, ע' 84), כי היה לחוץ ליד העץ (ש' 21-28, ע' 84).

(33) הסברי השוטר כהן לעניין אופן העריכה של הסרטון לפיהם דובר על פעולות חיתוך וחיבור (או איסוף) של החומר הגולמי בלבד וכי פעולות אלו אינן פוגעות באותנטיות של החומר הנאסף, כל זאת לצד הוספת הכתובית ואופן מילוי טופס הביקור אותה עת - הם הסברים מניחים את הדעת ולא מצאתי בנסיבות העניין פגם בפעולות שביצע, ודאי שלא פגם שיורד לשורש החקירה וגורם עיוות דין לנאשם. נוסף לאמור, מעין בהודעתו במשטרה והתיאור שנרשם שם לעניין ארבעת קטעי הסרטונים שהוטחו לפניו, נראה כי מדובר באותם קטעים רלבנטיים שכוללים בסרטון אשר הוגש לבית המשפט והנאשם התייחס אליו במסגרת הליך זה ובעדותו לפניי.

(34) על-יסוד כל אלה, לא מצאתי לפקפק במהימנות של הסרטון.

קשיים בגרסת הנאשם

(35) גרסת הנאשם והסבריו ביחס להתרחשות האירוע מעוררים קשיים ראייתיים של ממש.

(36) האם מדובר בשקית אחת או שקיות בהן יצא הנאשם מהסופר: כפי שעולה בסרטון, הנאשם ריכז מספר שקיות, בפרט במרחב הירקות. בקטע הרביעי בו מתועד הולך לרכב, לא ניתן להבחין אם יש יותר משקית אחת, אך ניתן להבחין שהוא החזיק ביד שמאל כמות של מצרכים. בחקירתו במשטרה, עם תחילת מתן הסבריו מה התרחש אותו ערב הוא מסר כי בצאתו מהסופר החזיק בשקיות (בשלון רבים), ולדבריו השאיר אותן ליד העץ: "...וכשהיו לי השקיות ביד ורואים אותי הולך לכיוון הרכב..." (ש' 496), "את השקיות השארתי ליד העץ" (ש' 498). ברם, מיד לאחר מכן הוא מיתן זאת ומסר כי מדובר בשקית אחת: "...עד העץ כמו שנראה בסרטון הייתה

בידי שקית... (ש' 505), ולדבריו: "...מה שהיה בשקית זה חלק קטן וזניח ממה שרציתי לקנות..." (ש' 509), אך בהמשך שב להתייחס למה שהחזיק ביד בלשון רבים: "...ומתוך המהירות הושארו השקיות ליד העץ ואין לי מושג מה בכלל אתה שואל מעבר לזה" (ש' 529-530), ובהמשך: "אין לי מושג מי התלונן ולמה, אולי לא מצא את השקיות לא יודע..." (ש' 541), ובסוף דבריו במשטרה, הוא ציין: "...ואני חוזר ואומר שהשקיות האלה הושארו למיטב הכרתי ליד דלת הרכב או העץ אני לא ראיתי שם שקיות ברכב..." (ש' 551-552) (ההדגשות בקו תחתון אינן במקור).

(37) חוסר אחידות זה בגרסת הנאשם נמצא גם בעדותו בדיון לפניי. בחקירתו הראשית, העיד כי זאת הייתה שקית אחת (ש' 31-32, ע' 68), ואף הדגיש זאת בהמשך: "זו בעצם שקית אחת, זה לא שקיות, זו שקית אחת" (ש' 31-32, ע' 68; ש' 11-13, ע' 69). ואולם, לפני תחילת חקירתו הראשית, עת דיבר באותו דיון, בשלב מוקדם יותר כאשר ניסה להסביר כי הסרטון שהוצג לו בחקירה שונה מזה המוצג בבית המשפט, אמר בין היתר: "זאת אומרת אני פתחתי את הדלת, השקיות נשארו ליד הדלת" (ש' 2, ע' 62). גם בהמשך חקירתו הראשית, הוא העיד בזו הלשון: "אני חזרתי אל האבא ואני בעצם כשהוא ראה אותי, אמרתי לו אני מי שהאירוע הזה לגבי אותו ערב, ובעצם אני אמרתי לו שאם הוא בטוח שאני יודע שהשארתי את השקיות שם, את השקית..." (ש' 1-4, ע' 70) (ההדגשה בקו תחתון אינה במקור).

(38) על יסוד מכלול החומר הקיים בתיק, קובע בזאת כממצא, כי הנאשם יצא מהסופר עם שקיות ולא שקית אחת. בכל אופן, גם אם נניח למען הזהירות שמא מדובר בשקית בודדת - ואינני קובע כך - אין בזאת כדי לאיין את יסודות עבירת הגניבה, שכן גם לשיטת הנאשם עצמו, מדובר במצרכים שעולים 200-300 ₪ (ש' 30-31, ע' 68).

(39) פתיחת דלת הנוסע והשאלה האם השאיר את השקיות ליד העץ: בחקירתו במשטרה, הסביר הנאשם כי בעודו בתוך הסופר, לאחר שגילה שארנקו אינו עמו, ניגש עם השקיות לכיוון הרכב, ערך חיפוש בתוכו ומאחר ולא מצא אותו, הוא "רץ" לתחנת הדלק שבה היה קודם לכן שמא הוא נשאר שם. לגרסתו במשטרה, הוא הותיר את השקיות ליד העץ (ש' 498, 515, 529, 552). על גרסה זו חזר גם בבית המשפט (ש' 17, ע' 58).

(40) ואולם, הסרטון מראה אחרת. כאמור, הנאשם מתועד פותח את דלת הנוסע, הוא נצפה מכניס את מה שהחזיק בידו לתוך הרכב וסוגר את הדלת. כאשר נשאל על כך במשטרה, הוא השיב (ש' 546-553):

"אני לא רואה את מה שאתה אומר אני עומד ליד דלת הרכב הקרובה למדרכה באופן גלוי ולא שום ניסיון למהר או לגנוב או לא יודע מה הולך לדלת הנגדית ורואים שאני מחפש בתוך הרכב לאחר מכן רואים שאני מדבר עם המוכר לא רואים שום מהירות או בריחה או משהו דומה לזה להתנהלות שלי ואני חוזר ואומר שהשקיות האלה הושארו למיטב הכרתי ליד דלת הרכב או העץ אני לא ראיתי שום שקיות ברכב ולא לקחת שום דבר שהרי אם היה כזה אז הייתי חוזר לחנות כשמצאתי את הארנק"

(41) בדיון לפניי, הסביר הנאשם בעדותו לראשונה, כי עת פתח את הדלת של הנוסע הוא עשה כן כדי לחפש את

הארנק במגירת הכפפות (ש' 14, ע' 69). קודם לכן הוא העיד, כי היה "מאד לחוץ" בצאתו מהסופר נוכח גורל הארנק (ש' 7-8, ע' 69). ברם, נושא מגירת הכפפות אין לו אינדיקציה בחקירה במשטרה. יותר מזה, בשלב מוקדם בדיון ההוכחות, לשאלת בית המשפט מדוע פתח את הדלת הצדדית, השיב הנאשם: "לחפש, אני בשמאלית כי אולי הארנק שלי נפל אז אני ממשיך הנה, לחפש עדיין באוטו. כל הזמן הזה אני עומד כשבצעם הוא טוען שהשקיות נכנסו לאוטו, אני לא רואה שהן נכנסו לאוטו" (ש' 12-15, ע' 58) (ההדגשה בקו תחתון אינה במקור).

(42) בכל אופן, לאחר שכבר פתח את דלת הנוסע וסגר אותה מן הטעם שציין, הנאשם עוד העיד לפניי, כי בעודו בתוך הרכב, הוא פתח את הדלת שוב אך הפעם מבפנים, וכלשונו: "פתחתי את הדלת מתוך האוטו עוד הפעם ויידאתי שהדברים נשארו מחוץ לאוטו...". לדבריו זה נחתך בסרטון (ש' 6-7, ע' 64). ברם, נראה כי עדות זאת אינה עולה בקנה אחד עם תיאור קודם שמסר בעדותו לפניי, ולפיו דלת הנוסע נשארה פתוחה והוא סגר אותה אך זאת מבפנים לאחר שנכנס מדלת הנהג, וכך העיד (ש' 1-7, ע' 62):

"לי הראו סרטון מאחורה, ושם באופן ברור רואים שהפעולות שלי אחרות. זאת אומרת אני פתחתי את הדלת, השקיות נשארו ליד הדלת. אני נכנס לאוטו בצד שליד הנהג נכנס, אחר כך הדלת הזאת נשארה פתוחה בכלל, גם פה לא רואים שהיא נסגרת, היא נשארה פתוחה. כשאני עובר לצד של הנהג לחפש, אני בעצם כשאני מחליט לנסוע, אני טורק את הדלת הזו ממצב שאני יושב במושב הנהג, והדברים נשארו ליד הדלת. את כל זה לא רואים" (ההדגשות אינן במקור)

(43) הטענה לפיה הראו לנאשם תיאור אחר לגמרי או "זווית" אחרת (ש' 11, ע' 61), או במילים אחרות: תיעוד ממצלמה נוספת - אינה מעוגנת בחקירתו במשטרה, הן כעולה משאלות החוקר הן כעולה מתשובותיו, ודוק: האמור אינו עולה מהמושגים בהם נעשה שימוש בחלל חדר החקירות. אסביר.

(44) מהשאלות ומהתשובות, במיוחד ביחס להתרחשות האירוע בחלקו האחרון (לאחר שכבר יצא הנאשם מהסופר והלך לכיוון רכבו), ניתן לשלול כל ספק שמא לא מדובר באותם קטעים הכלולים בסרטון שהוצג לבית המשפט. לדוגמא: הנאשם אישר בחקירתו במשטרה בלשונו "הלכתי מסביב לעץ" (ש' 470); כאשר נשאל: "וספר לי עכשיו מה אתה רואה? מה עשית אחרי שנעלמת אחרי העץ?", הוא השיב: "מה עשיתי, הלכתי מסביב לאוטו ונכנסתי לאוטו" (ש' 475-476), הנאשם אישר כי נצפה יושב בתוך הרכב ומחפש משהו (ש' 538-539), הנאשם נשאל אודות כך שהוא נצפה פותח את דלת הנוסע וסגר אותה (ש' 546-547). כל פרטים אלה מופיעים בסרטון שהוגש.

טענת הנאשם לפיה הוצג לו סרטון אחר במובן זה, שהוא מתעד את ההתרחשויות אך מזווית אחרת, לא מצאתי לקבלה. בנושא זה, לפי דבריו המצוטטים לעיל מעדותו לפניי (ש' 1-7, ע' 62), בחקירתו הראה לו החוקר, כביכול, סרטון תיעוד "מאחורה", קרי "מלפני העץ" (ש' 30, ע' 61) ושם לדבריו הוא נראה משאיר את דלת הנוסע פתוחה וכי "טרק" אותה מתוך הרכב.

אם נלך לשיטת הנאשם כי זה מה שהוטח לפניו בחקירה, הרי כיצד הוא מסביר את ניסוח תשובתו בחקירה, עת הוא בחר במילים לפיהן הוא הלך "מסביב" לעץ (אם לשיטתו הוא הלך לפניו); כיצד הוא מסביר את שאלת החוקר כשאמר "נעלמת אחרי העץ" אם ממילא הוא נצפה לפניו; ובעיקר, כיצד הוא מסביר שרואים אותו בתוך הרכב, שעה לשיטתו כיום הכל תועד - כך ניתן להסיק - מגבו ולא מלפניו. הפתרונים אצל הנאשם. מכאן, שעה שאין התאמה בין העולה מנוסחי השאלות והתשובות בחקירה לבין התזה לפיה הוצג לו סרטון מזווית אחרת, לא מצאתי לקבל את גרסת הנאשם בנדון.

(45) אם לא די בזאת, לקראת סוף עדותו במשפט, הוא הציג תיאור שונה תוך שהוא תולה גם זאת בסרטון הערוך, ולדבריו: "אני טוען שאחרי שפתחתי את הדלת של האוטו, בצד שליד המושב אני חזרתי אליה עוד הפעם. זה אני אומר בבטחון מלא וזה גם רואים בחקירה שלי שאני עונה לו" (ש' 5-11, ע' 98) (ההדגשה בקו תחתון אינה במקור). הוא לא הסביר מה המשמעות "חזרתי אליה", אך כפי שניתן להבין, הוא יצא שוב מהרכב וחזר אליה. לתיאור זה אין עיגון או חיזוקים בחומר הראיות ובדבריו.

(46) כך או אחרת, חרף הכחשתו הגורפת של הנאשם כי הכניס דבר לרכב, עת הוטח לפניו נושא הכנסת השקית לרכב כעולה מהסרטון, נראה כי מיתן את גרסתו תוך העלאת תהייה אך מזווית חדשה: "מי אמר שמה שאני מכניס לאוטו זה השקית, זה נראה משהו אחר לגמרי" וגם "זה נראה משהו אחר לגמרי". הגם נראה לרגע שהנאשם הודה בהכנסת דבר לרכב, אך הוא חזר בו מידיה והכחיש זאת (ש' 6-16, ע' 96).

(47) לצד כל אלה, עולה גם תהייה מגרסת הנאשם. אם לשיטתו הוא יצא מהסופר כשהוא מבוהל כדי לחפש את הארנק שלו ברכב, מדוע לא החזיר את השקית לסופר לפני שנסע לתחנת הדלק לדבריו. תהייה זו מתחדדת אף לנוכח העובדה לפיה לפני שנכנס לרכב, הוא ידע ששקורי ער לכך שהוא יצא בלי לשלם ואף האחרון יצא אחריו כדי לברר זאת.

(48) על כן, אם נתרום מעט מעל העובדות, הרי שעה שהנאשם בחר משיקוליו לצאת ממתחם הסופר בעודו מחזיק במצרכים שלקח משם בלי שישלם תמורתם - וגם אם נניח כי הוא השאיר מצרכים אלה ליד העץ - הרי אין לו להלין אלא על עצמו. הוא לא החזיר את השקית לסופר, לא הוכח כי עדכן את שקורי שהוא משאיר את השקית ליד העץ (התנהגות שאף היא תמוהה), ובכל מקרה, הוא לא שב לסופר אותו ערב או ביום למחרת כדי "לאסוף" את המצרכים או לשלם תמורתם. יוצא אפוא, כי גם אם השאיר את המצרכים ברחוב, ליד העץ או שמא זרק אותם לאשפה ולא לקח אותם לעצמו, הרי הוא הביא לשלילת קבע של המצרכים מבעליהם. אוסיף למעלה מן הצורך, כי גם לא היה מקום לצפות משקורי לערוך חיפוש כלשהו לאיתור המצרכים. עם כל הזהירות, יתכן שגם לו הוא היה מאתר שקיות אלו ליד העץ, ספק רב אם הוא היה רשאי ליטול אותן, שמא אחרת היה מעמיד את עצמו מפני חשש לביצוע עבירת הגניבה.

(49) נוסף לכל האמור, אפנה גם לקושי הטמון בתשובת הנאשם לאישום. בעוד בדיון מיום 18.8.2020 (לפני כבוד השופט א' דורון) ניתנה תשובת הנאשם וממנה עולה, כי הארנק נמצא בתחנת הדלק וכי "הוא נוסע כדי לאסוף משם את הארנק" (ש' 12-13, ע' 13), כך גם עולה מתשובתו בדיון לפניי מיום 5.11.2020 לפיה

"הנאשם הלך לקחת את הארנק שלו נעצר על נהיגה פסולה" (ש' 6-7, ע' 16). ואולם, בדיון מיום 2.6.2019 (לפני כבוד השופט י' שמעוני), נמסר מפי בא-כוחו כי "הנאשם לקח מוצרים מאותו מינימרקט שנוהל על ידי ידידים שלו, כפי שמסר בחקירתו חיפש את הארנק בתחנת דלק ובטרם מצא נעצר, וכלל לא הספיק לשלם" (ש' 18-19, ע' 5). בדיון ההוכחות עלה, כי הארנק נמצא ברכב ולא בתחנת הדלק (ש' 7-8, ע' 74; ש' 9, ע' 94), ולא רק. מתברר שהוא לא נעצר באותו לילה של האירוע אלא לאחר מכן (ש' 2-3 ו-28, ע' 93); משמע, לאחר שכבר מצא את הארנק.

(50) הנאשם גורס, כי החקירה שלו לעניין האישום, הייתה אגבית ושולית לחקירה אחרת שהיא מורכבת. מקובלת עליי הטענה לפיה הוא נחקר תחילה ביחס לאירוע מורכב יותר לכאורה, אך אין בידי לקבל את טענתו לפיה מדובר באירוע אגבי מבחינת משמעותו וחומריותו. הודעת הנאשם במשטרה (מוצג מא/4) פרוסה על-פני 18 עמודים. השאלות לעניין האירוע, החלו בעמוד 13 (ש' 412) ועד תום החקירה. ללמדך, כי אין מדובר באירוע שולי בחקירה כפי שמנסה הנאשם לצייר, אלא כשליש מזמן החקירה הוקדש לעניין אירוע זה.

(51) הנאשם טוען גם כן, כי היחידה החוקרת פעלה בניגוד לדין עת הדליפה פרטים מהחקירה לגורם זר. טענה זו לא הוכחה לפניי. עם זאת, ברי לכל בר-בי-רב שאם הייתה הדלפה כאמור, הרי מדובר במעשה חמור ותפקיד המשטרה לעשות בדק פנימי. סלולה הדרך לפני הנאשם למצות את טענותיו באפיק זה, לפי כל דין.

(52) אשר לטענת הנאשם לפיה לא ניתנה לו זכות התייעצות מתאימה עם עורך-דין ביחס לאירוע מושא האישום (סעיף 20 בסיכומיו): ובכן, כעולה מהודעת הנאשם במשטרה, החשד מושא אירוע זה הוטח לפניו רק בע' 13. כעולה מש' 37 קיימת עדות לכך שלאחר שסיים היוועצות עם עורך-דין, הוספו עבירות בחשדות שלא היו לפני ההיוועצות והנאשם אף תהה - בצדק - על כך. החוקר הסביר זאת לפניו: "כי ראיתי את זה אחרי שהוא הלך" (ש' 39). בכל אופן, לפי ש' 33 בהודעה, מדברי הנאשם עולה כי עוד בתחילת החקירה כבר נחשד בגניבה. לא ברור אם זה החשד מושא דיונו. כך או אחרת, אם החשד לגניבה שהוטח לפני הנאשם בתחילת חקירתו אינו זה מושא האישום שלפניי, הרי מדובר בפגם. ראוי היה שכל החשדות היו מוטחים לפניו לפני ההיוועצות עם עורך-דין. על אף האמור, לא התרשמתי בנסיבות העניין כי מדובר בפגם ממשי שגורם עיוות דין, מאחר ובשום שלב הוא לא ביקש להפסיק את החקירה כדי להשלים היוועצות עם בא-כוחו (עדות השוטר מוסטפה: ש' 4-5, ע' 50). הנאשם שיתף פעולה בחקירתו הארוכה, וניתן להתרשם מתשובותיו שם, כי ידע לפרט וליתן הסברים לכל השאלות שהופנו לו בשני האירועים בגינם נחקר. בנוסף וכזכור, עיקר טענותיו בהליך דנן היו לגוף תיאור ההתרחסות של האירוע ומהימנות הסרטון, ותו לא.

תוצאה

(53) לאור האמור, הוכח לפניי כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום ומרשיע אותו בביצוע עבירת גניבה, עבירה לפי סעיף 384 בחוק העונשין.

ניתנה היום, ב' טבת תשפ"ב, 06 דצמבר 2021, במעמד הצדדים